

Stranding

**Fra novellesamlingen
Menneskenes Døtre
1900**

Af Jakob Hansen

e-bog.org

Stranding

Af Jakob Hansen

Fra samlingen: Menneskenes Døtre

Første gang udgivet på Gjællerups Forlag

København 1900

Digitaliseret bearbejdning ved

Kristoffer Hunsdahl

e-bog.org

Den 8nde December forlod Briggen »Alliance« Newcastle med en Ladning Kul for Hasle. Den første Del af Rejsen forløb heldigt; men da de naaede Helsingør maatte de søge Havn, fordi Sundet allerede var drivende fuldt af Sjapis. Først efter flere Dages Forsinkelse slap de igennem, ind i Østersøens aabne Vande. Det blæste, og Blæsten steg til Storm; men dét betød mindre: de havde Vinden agter og lænsede afsted for Klyver og Fok. Værre blev det,

da stærk Snetykning tillige indtraadte. Det var blevet Juleaften, og de gjorde Regning paa at naa Bornholm i Dagbrækningen eller lidt før. Under den Paalandsstorm kunde der imidlertid ikke være Tale om at anløbe Havnen ved Hasle, hvorfor de holdt af mod Nord for at gaa om Hammerpynten og kaste Anker i Læ af Øen.

Men Øen virker magnetisk. Kompasset narrede dem. De fik en angstfyldt Formodning derom, da de pludselig gennem Stormens Susen og Bølgernes Drøn hørte en tordenlignende Bragen og Brusen: det kunde kun være Bølgernes Brud mod Klipperne. Øjeblikket efter huggede Skibet mod et Skær og blev siddende. I samme Nu flængedes Sejlene bort af Blæsten, og Søen stod ind over Dækket og skyllede over Bord alt, hvad den fandt af løse Genstande og skrigende Mennesker. Fire af Mandskabet naaede imidlertid med lynsnar Hast op i Masten og surrede sig fast. Det var Tømmermanden, Kahytsdrengen, Styrmanden og en af Matroserne.

»Saa —, nu sidder vi alle godt bænkede, som Katten sa'«, udbrød Matrosen.

Jungmanden blev ved at skringe.

»Kan du ikke holde Kæft, til det bliver Dag. Det er jo ikke Vejr at jage en Hund, end sige et Menneske, ud i.«

»Fader vor, giv os i Dag vort daglige Brød,

forlad os vor Skyld — forlad os vor Skyld «
det var Tømmermanden, der begyndte at bede, og
dermed fortsatte han indtil videre.

Jungmanden begyndte igen at skringe.

»Hold Mund Dreng, ellers faar du en Vinge. Der er jo
dog ingen, der kan komme os til Hjælp i Nat,« sagde
Styrmanden.

»Hjærtens Venner, forlad mig min Skyld, hvis jeg udi
nogen Mon og Maade haver forbrudt mig mod eder.«

»Mig skylder du kun to Kroner og en Flaske
Brændevin. Med Pengene kan det være det samme, men
Snapsen kunde ellers gøre godt, hvis vi slipper skikkeligt fra
denne Komædie,« sagde Matrosen.

»Vi kommer aldrig levende herfra. Vi bliver slaaet i
Stumper og Stykker mod Klipperne.«

»Det var kedeligt. Jeg har da altid holdt mig for god til
at ende som Kødfars.«

»Der er godt Tømmer i Skuden,« sagde Styrmanden.
»Holder hun blot til i Morgen, kan meget ske. Og selv om
Masten gaar over Bord, kan det hænde, vi slipper fra det.
Her maa vist være en Dalkløft. Det forekommer mig, jeg
kan se Lys en Gang imellem.«

»Vi slipper aldrig levende herfra. Lad os bede for vore
Synder, mens det endnu er Tid.«

Matrosen afbrød ham:

»Man skulde ikke tro, du havde været i Havsnød før. Ovre under Rusland sad jeg en Gang hele tre Døgn i Masten paa denne Aarstid. Rigtignok blev jeg af med et Par Tæer, men Livet fik jeg da Lov at beholde.«

»Jeg,« sagde Styrmanden, »tilbragte en Gang min Jul med at drive om i Nordsøen, surret fast til Toften i en Jolle; og det var egentlig den fornøjeligste Jul, jeg nogen Sinde har haft.«

»Spotter ikke!«

»Det er pinedød min alvorlige Mening. Jeg var den Gang lige blevet forlovet, og da jeg jo skulde fordrive Tiden med noget, saa sad jeg hele Tiden og tænkte paa min lille Pige. Og saa var det akkurat, ligesom jeg oplevede alt det rare, vi havde haft sammen, nok en Gang. Det var ganske, som om jeg var i Himlen.«

»Gud give, vi alle maatte komme der. Det var fælt som Kaptejnen bandede, da Søen tog ham. Dog, nu er han død«

»Hvad enten han er død eller levende,« sagde Matrosen, »saa har han alle sine Dage været en Svinhund. Saadan som han bar sig ad mod den lille Engelske! Jeg glemmer aldrig, da hun blev roet i Land. Hun sad hele Tiden og raabte: »Herre Jesus I Herre Jesus!«

»Jeg fryser,« sagde Drengen. »Saa bank Næverne! — Du kan ellers bide dig spids paa, at det er langt behageligere at strande paa disse Højder end inde paa Varmen. Jeg sad en Gang i Masten inde ved Bahamaøerne. Rundt om Vraget svansede Hajerne og vendte Flabene i Vejret, og inde paa Stranden dansede og sprang Kannibalerne med lange, blanke Knive i Hænderne. Naa, der kom jo en Damper. Bare det ikke er en Engelskmand, tænkte vi, for han har s'gu ikke Tid at lægge bi; men det var jo en Franskmand. Vi kom om Bord og blev behandlede, som havde vi været bare Grever og Baroner.«

»Tys, hvad er det, Drengen mumler om?« »Han er nok hjemme hos sin Mo'r.« »Stakkels Kone! Han er hendes sidste.« »Hans Mo'r — er det ikke Ane Marie ude i Bakkerne ?«

»Jo.«

Drengen blev ved at fantasere og mumlede halv højt:

»Vær nu rolig lille Mo'r. Saa kom jeg dog hjem Juleaften. - Jeg er bare saa vaad, saa vaad, og saa er jeg saa træt. Det er vist bedst, jeg gaar i Seng. Du kan da ogsaa trænge til at hvile dig lidt, du, som har været saa ufornuftig at rende ude

og lede efter mig i den Blæst - - -«

»Stakkels Kone, nu faar hun Besøg af ham; nu véd hun, han dør.«

»Han er allerede død. Skal jeg skære ham ned? Han ser saa uhyggelig ud.«

»Du sidder nok ogsaa med Kniven i Haanden?«

»Ja. I visse Tilfælde er man dog sig selv nærmest.«

»Det er sandt nok. Skær ham kun ned.«

Lidt efter begyndte Tømmermanden:

»Det er underligt med mig, men jeg bliver med et saa søvnig. Det hænder mig ellers aldrig paa denne Tid af Aftenen. Jeg tror virkelig, jeg faar sove lidt.«

»Ja, gør du det.«

»Saa god Nat med jer.«

»God Nat.« —

»Nu har han ikke langt igen.«

»Nej. — Lige meget, slipper vi skikkeligt fra det, skal du med mig hjem og holde Jul.«

»Tak for det, Styrmand. Tror du ellers, vi klarer den?«

»Jeg har lovet Katrine at komme hjem til hende og Drengen; og det Løfte har jeg i Sinde at holde. Hun var jo nemlig lidt smaataabelig, som Kvindfolk kan være, og vilde ikke lade mig gaa ud paa denne Aarstid.«

»Jeg er nu ikke saa sikker i min Sag. — Aa, Herregud, saa kommer jeg aldrig tiere sammen med Bolette. Sig, at

hun skal have Sparekassebogen, og hils hende fra mig.
Mine Fiskeredskaber maa Fa'r beholde; jeg skylder
Købmanden 10 Kr., dem betaler han nok. Og hvis Bolette
faar en Dreng, skal Knægten opkaldes efter mig.«

Skibet havde flere Gange givet sig i sine
Sam-menføjninger under Søernes hvasse Indhug; nu
begyndte Masten at slingre frem og tilbage.

»Saa nu er der til os i en god Mening! — Aa, den gamle
Satan, som ikke kan lade En leve! — Bolette! Bolette!«

Masten revnede og faldt over Bord. Fra det Øjeblik var
Styrmanden alene. Han blev med Masten slynget op paa
Strandbredden, saa sit Snit til at kappe Linen og løb ind
efter, men Søen tog ham, kastede ham omkuld og førte ham
ud mod Havet, som om den ikke var til Sinds at slippe
noget af sine Ofre. Da skreg han for første Gang, mens
han forgæves søgte at klamre sig fast til de glatte, overisede
Stene. Endelig lige i Havbrynet lykkedes det ham at faa
Hold i en skarp Klippeblok. Søen slap ham. Nu benyttede
han Øjeblikket og kravlede indefter. Hver Gang Bølgerne
kom, pressede han sig fladt ned mellem Stenene og lod dem
skylle hen over sig. Naar de havde raset ud, kravlede han
videre. Paa den Maade slap han op i Dalkløften, udenfor
deres Rækkevidde. Men Rædslen havde Tag i ham, og
han blev ved at kravle — over skarpe Stene, der skar hans

Hud i Trevler, og gennem stride Tjørne, der borede deres Torne ind i hans Kød. Han havde set Lys, og han naaede frem til den lille Fiskerbolig, der laa gemt under Klippevæggen. Da han kom ind i Stuen, besvimedede han. Han blev afklædt og bragt i Seng. Men han kunde ikke finde Hvile; han laa og kastede sig forvildet fra den ene til den anden Side. Tilsidst sprang han ud paa Gulvet og raabte:

»Send Bud til Katrine, at jeg lever; ellers gaar hun jo fra Snøvsen af Forskrækkelse.«

Saa krøb han stille op i Sengen igen. Og lidt efter sov han med dybe, rolige Aandedrag.